

Sygn. akt XI Ka 1254/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Sławomir Kaczor –spr.

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015r.

sprawy W. C., M. C.

oskarżonych z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 23 września 2014r. sygn. akt VII K 509/14

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego W. C. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w zakresie oskarżonego M. C. obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 1254/14 UZASADNIENIE

W. C. oskarżony został o to, że w dniu 20 kwietnia 2014r. w P. woj. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 03.10.2001r. za kierowanie pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości sygn. akt VII K 1060/07 prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki D. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,95 mg/l, 0,97 mg/l i 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo określone w art.178a § 4 k.k. w zw. z art.178a § 1 k.k.

M. C. oskarżony został o to, że w dniu 20 kwietnia 2014r. w P. woj. (...) swoim zachowaniem ułatwił popełnienie czynu zabronionego polegającego na prowadzeniu samochodu osobowego w stanie nietrzeźwości w ten sposób, że udostępnił należący do siebie samochód marki D. (...) o nr rej. (...) W. C. wiedząc, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości

tj. o przestępstwo określone w art.18 § 3 k.k. w zw. z art.178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 23 września 2014r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej:

I. W. C. uznał za winnego tego, że w dniu 20 kwietnia 2014r. w P. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki D. (...)

o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,95 mg/l, 0,97 mg/l i 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art.178a § 1 k.k. i za to na podstawie art.178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

III. na podstawie art.71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

IV. na podstawie art.42 § 2 k.k. w zw. z art.43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat;

V. M. C. uznał za winnego popełnienia zrzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art.18 § 3 k.k. w zw. z art.178a § 1 k.k. i za to na podstawie art.19 § 1 k.k.

w zw. z art.178a § 1 k.k. wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł;

VI. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, zaś wchodzącymi w ich skład wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wniósł prokurator. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonych zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż wobec oskarżonego W. C. doszło do zatarcia skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. w sytuacji gdy prawidłowa analiza prowadzi wniosku, iż wobec oskarżonego W. C. nie doszło do zatarcia skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k., wobec brzmienia art.108 k.k., który stanowi o jednoczesnym zatarciu wszystkich skazań;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art.42 § 2 k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia wobec oskarżonego M. C. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, mimo obligatoryjnego charakteru przepisu art. 42 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do M. C. poprzez wymierzenie temu oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres roku;

b) uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania zaskarżonego wyroku w stosunku do W. C..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Na uwzględnienie zasługuje apelacja kwestionująca rozstrzygnięcie zapadłe wobec oskarżonego W. C.. Rację ma więc prokurator zarzucając, iż Sąd Rejonowy wadliwie ustalił, że uległo zatarciu skazanie oskarżonego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 24 września 2007r. w sprawie VII K 1060/07. Jeżeli bowiem – jak to ustalił Sąd I instancji – orzeczona na mocy tego wyroku kara ograniczenia wolności została wykonana w dniu 24 czerwca 2008r. to istotnie od tej daty rozpoczął bieg przewidziany w art.107 § 4 k.k. 5 letni okres wymagany do zatarcia skazania, który kończył się 24 czerwca 2013r. Rzecz jednak w tym, że z danych, którymi dysponował Sąd Rejonowy (k.48) wynika, że w trakcie tego okresu tj. w dniu 18 marca 2013r. oskarżony został skazany na karę grzywny za przestępstwo z art.178a § 2 k.k., a wyrok ten uprawomocnił się w dniu 26 marca 2013r. (k.113). W takiej natomiast sytuacji zgodnie z regulacją zignorowanego przez Sąd Rejonowy art.108 k.k. dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

Powyższa nieprawidłowość, czyni oczywiście wadliwą kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu. W konsekwencji przedwczesnym jest rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, a to wobec regulacji art.69 § 4 k.k., który pozostał poza zakresem uwagi Sądu Rejonowego. Ze wskazanych powodów wyrok odnośnie tego oskarżonego podlega uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania.

Nie ma natomiast racji prokurator w zakresie drugiego z zarzutów apelacji.

Nie kwestionując poglądów Sądu Najwyższego wyrażonych w szeroko cytowanych w apelacji judykatach stwierdzić należy, iż poglądy te w żadnej mierze nie czynią wadliwą decyzji Sądu Rejonowego o nie orzekaniu wobec M. C. zakazu prowadzenia pojazdów. Rzecz w tym, że art.42 § 2 k.k. w powiązaniu z treścią § 1 tego przepisu, nakłada obowiązek orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów wobec osoby skazanej za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, która dopuściła się go uczestnicząc w ruchu i znajdując się w stanie nietrzeźwości. Jakkolwiek w istocie zgodnie z regulacją art.2 ust.1 pkt 17) ustawy z 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym pasażer pojazdu jest uczestnikiem ruchu, wszak pod warunkiem, że pojazd znajduje się na drodze. Tymczasem nie sposób uznać by M. C. w momencie udostępniania pojazdu W. C., a więc w chwili popełnienia przypisanego mu przestępstwa, uczestniczył w ruchu.

Powyższe okoliczności przesądziły o nieuwzględnieniu apelacji w tej części.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie wydatków za postępowanie odwoławcze poniesionych w sprawie oskarżonego M. C. nastąpiło na podstawie art.636 § 1 k.p.k.

Katarzyna Żmigrodzka Sławomir Kaczor Elżbieta Kowalska